

[Chr. Christiansen.]

handling i finansudvalget, og vil gerne ved denne lejlighed udtale håbet om, at der må blive nået et tilfredsstillende resultat, der kan betyde en forbedring af vilkårene for fiskerierhvervet.

Jeg skal med disse bemærkninger på mit partis vegne anbefale de stillede ændringsforslag til vedtagelse.

A. C. Normann: Det er med glæde, at vi i det radikale venstre ser, at der nu er opnået enighed om de tre grundlæggende fiskerilove. Gennem en halv snes år har de optaget sindene i de interesserede kredse, og det er et vældigt lovkompleks, der nu gøres færdigt efter mange års arbejde i de sagkyndige, erhvervsmæssige og administrative organer samt i rigsdagens udvalg og for den sags skyld også i begge rigsdagens ting. Det er vort håb, at fiskerierhvervet må blive tilfreds med lovene, og at disse med de deri indeholdte bemyndigelser, der er talrige som sandt ved havets bred, må blive administreret med størst mulig tillem্পning til det praktiske livs krav. De ønsker, der har været udtalt overfor udvalget, også nu i de sidste måneder, efter at kommissionen havde endt sit arbejde, ja, lige indtil de sidste dage, udvalget har arbejdet, har været overordentlig mange. De har også været indbyrdes modstridende, hvorfor det heller ikke har været muligt at imødekomme dem allesammen. Men de fleste afgørende ønsker fra fiskerierhvervets side tror jeg nu alligevel er blevet tilgodeset gennem de tre lovforslag. Der er selvfølgelig kredse indenfor fiskerierhvervet, hvis ønsker afviger fra kommissionsbetænkningen og de ønsker, som hovedorganisationerne har tilsluttet sig, og de standpunkter, organisationerne har indtaget. Jeg nævnte ved første behandling den forståelse af helhedshensynet, der af vestkystfiskerne er vist med hensyn til mindstemål for rødspætter. Det er opmuntrende i lovgivningsarbejdet at have med et erhverv at gøre, som trods megen uensartethed i sine indbyrdes interesser ikke tager for snævre hensyn, når ting af interesse for helheden skal afgøres.

Om det principielle udtalte jeg mig ved første behandling, bl. a. med hensyn til ålegårdsretten, der jo synes at være et problem, som i nogen grad evner at sætte lidenskaberne i bevægelse. Hverken udvalgsbehandlingen eller de nu foreliggende juridiske responsa og udtalelser har hos mig ændret den opfattelse, at der ganske særlig med henblik på erstatningsspørgsmålet må en nøjere undersøgelse til, før man kan forsvare

at skride til en begrænsning, endsige til en afskaffelse af ålegårdsretten. Det er det, jeg har ladet komme til udtryk i betænkningen i den udtalelse, som udvalgets ærede formand nævnte. Dette synspunkt har udvalget bøjet sig for, vel nok som en slags kompromis. Jeg havde gerne set, at det var blevet fremhævet, at man venter, at den kommission, der nu skal nedsættes, gør sit arbejde færdigt indenfor en rimelig tid, selv om det nok med henblik på erstatningsproblemet kan siges, at det ikke ville være forsvareligt, om den gjorde sit arbejde færdigt, før vi har set det resultat, grundskyldskommissionen, der har arbejdet med lignende problemer gennem flere år, afslutter sit arbejde med.

I forbindelse med grundskyldens gennemførelse har det givet stødet til megen diskussion gennem årene, på hvilken måde man kunne klare erstatningsproblemerne. De mennesker, der tror, at ålegårdsretten er et lille spørgsmål, hvad det naturligvis også er i sammenligning med grundskyldsproblemet, vil, når de kommer til at kigge på forholdene og se på, hvilke økonomiske interesser der skjuler sig bag dette problem, alligevel opdage, at det ikke er et spørgsmål, man kan forsvare at klare uden en meget grundig forundersøgelse af sagen. Kommissionen bør have mulighed for at tage stilling ikke alene til den indskrænkning i ålegårdsretten, som var indeholdt i fiskerikommissionens forslag § 7, men også til at videreføre det resultat, som den under den første verdenskrig arbejdende kommission kom til.

Den ærede ordfører for socialdemokratiet, hr. Chr. Christiansen, kom med den bemærkning, at det ikke var med varme, socialdemokratiet var gået med til tanken om nedsættelse af denne kommission. Det har jeg forstået, men jeg tror, det er en fejl, at man navnlig fra den side ikke med varme er gået med til nedsættelse af kommissionen. Sagen er den, at § 7 i fiskerikommissionens betænkning, der nu har været drøftet så stærkt, i virkeligheden ikke løste problemet. Den fastlagde en vis begrænsning af begrebet ålegårdsret, og de ønsker, som socialdemokratiet vel formentlig stadig nærer med hensyn til ålegårdsrettens afskaffelse, imødekommes i endnu mindre grad af det forslag, der nu er skabt enighed om at gennemføre. Det vil altså sige, at standsede vi op her, nåede vi ikke videre. Og var der ikke truffet foranstaltninger til at fortsætte undersøgelserne af, hvorvidt det var rimeligt at nå til enighed om en begrænsning eller afskaffelse af ålegårdsretten, så var det spørgsmål, som skiftende fiskeriministre gennem 30—40 år